ನಾವು ನಡೆದು ಬಂದ ದಾರಿ

ಎಸ್. ರಾಮಮೂರ್ತಿ
ಟೊರಾಂಟೊ, ಕೆನಡಾ

ಟೊರಾಂಟೋ ಕನ್ನಡ ಸಂಘ ಹುಟ್ಟಿ, ಬೆಳೆದು, ಸದ್ಯದಲ್ಲೇ ಹದಿನೈದರ ಯೌವ್ವನದ ಕಾಲಿಡಲಿದೆ. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಾವು ನಡೆದು ಬಂದ ದಾರಿಯನ್ನು ನಾನು ನೆನೆಸಿಕೊಳ್ಳುವುದೇ ಅಲ್ಲದೆ ನಿಮಗೂ ತಿಳಿಸುವ ಹಂಬಲ.ಈ ಬರವಣಿಗೆಯಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಜ್ಞಾಪಕಶಕ್ತಿಯನ್ನನುಸರಿಸಿ ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿ ಕೆಲವರ ಹೆಸರನ್ನುಪಯೋಗಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಆದರೆ ಸಂಘದ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಮತ್ತು ಚಟುವಟಿಕೆಗಳು ಇವರಿಂದಲೇ ಆಗಲಿ ಅಥವಾ ಇವರಿಗಷ್ಟೇ ಆಗಲಿ ಮೀಸಲಾಗಿಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ಓದುಗರು ಗಮನದಲ್ಲಿಡಬೇಕಾಗಿ ನನ್ನ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ. ಸಂಘಕ್ಕಾಗಿ ಶ್ರಮಿಸಿರುವವರು ಹಲವಾರು ಮಂದಿ ಕನ್ನಡಾಭಿಮಾನಿಗಳು. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರನ್ನೂ ಇಲ್ಲಿ ನೆನೆಸಬೇಕೆಂದು ಇಚ್ಛೆ ಇದ್ದರೂ ಸ್ಥಳಾವಕಾಶದಿಂದ ಅದು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಸಹ ಇವರೆಲ್ಲರನ್ನೂ ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಕೃತಜ್ಞತೆಯಿಂದ ನೆನೆಸುತ್ತೇನೆ.

೧೯೭೨ರಲ್ಲಿ ನಾನು ಹ್ಯಾಲಿಫ್ಯಾಕ್ಸಿನಿಂದ ಟೊರಾಂಟೊಗೆ ಬಂದ ದಿನಗಳು. ಒಬ್ಬನೇ ಇದ್ದದ್ದರಿಂದಲೋ ಅಥವಾ ಮನೆಯಕಡೆ ಚಾಪಲ್ಯವೋ, ಅಂತೂ ಟೊರಾಂಟೊದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಭಾರತೀಯ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಿಗೆ ಹೋಗುವ ರೂಢಿಯನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದೆ. ಈ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಿಗೆ ಹೋದಾಗಲೆಲ್ಲಾ ನಮ್ಮದೂ ಒಂದು ಸಂಘವಿದ್ದರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿರುತ್ತದೆ, ಇವರಂತೆಯೇ ನಮ್ಮ ಕನ್ನಡಿಗರೂ ಒಂದು ಕಡೆ ಸೇರಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವುದೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಕನ್ನಡ ಲೈಬ್ರರಿ ಹಾಗೂ ಕರ್ನಾಟಕದಿಂದ ಬಂದವರಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಲು ಆಗಬಹುದು ಎಂಬ ಭಾವನೆಗಳು ಬರುತ್ತಿದ್ದುವು. ಹೀಗಾಗಿ ಕನ್ನಡಸಂಘದ ಅವಶ್ಯಕತೆ ನನಗೆ ಕಂಡು ಬಂದಿತ್ತು. ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಆಗ ಟೊರಾಂಟೊದಲ್ಲಿದ್ದ ನನ್ನ ಆತ್ಮೀಯ ಮಿತ್ರ ಡಾ. ಶಂಕರ ಶಾಸ್ತ್ರಿ ಯವರಲ್ಲಿ ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಮಾಡಿದ್ದೆ ಶಂಕರ ಶಾಸ್ತ್ರಿ ಯವರಿಗೂ ಇದೇ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ವಿದ್ದಿತ್ತಾದ್ದರಿಂದ ಈಗಾಗಲೆ ಈ ದಿಸೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ್ದರು. ಅವರಿಗೆ ಟೊರಾಂಟೊ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿದ್ದ ಹಲವಾರು ಕನ್ನಡಿಗರು ಸಂಪರ್ಕವೂ ಇತ್ತು. ಇದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀ ನಾಗರಾಜ ರಾವ್ ಅಮೆರಿಕದಿಂದ ಬಂದಿದ್ದರು. ಕನ್ನಡಾಭಿಮಾನಿಗಳಾದ ನಾಗರಾಜ ಈ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಒಂದು ಕನ್ನಡದ ಪ್ರಶ್ನಾವಳಿಯನ್ನು ತಯಾರುಮಾಡಿ, ಕನ್ನಡಸಂಘದ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇದೆಯೇ, ಸಂಘಕ್ಕೆ ಬೆಂಬಲ ಸಿಗುತ್ತದೆಯೇ, ಟೊರಾಂಟೊ ಪರಿಸರದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಜನ ಕನ್ನಡಿಗರಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹ ಮಾಡಿದ್ದರು. ಹೀಗೆ ಸಂಘದ ಅವಶ್ಯಕತೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದೆ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಿದ್ದ ನಮ್ಮನ್ನೆಲ್ಲಾ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿಸಿ, ಸಂಘದ ಸ್ಥಾಪನೆಗೆ ಬುನಾದಿ ಹಾಕಿದವರೆಂದರೆ ಶಂಕರ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು. ಅದರ ಮುದಾಳು ತನದಲ್ಲಿ ನಾವು ಜುಲೈ ೮, ೧೯೭೩ರಂದು ಕೆಲವಾರು ಮಿತ್ರರೊಡನೆ 30 Charles St. Westನಲ್ಲಿ ಸಭೆಸೇರಿ ವಿನಾಯಕನ ಆರಂಭ ಪೂಜೆಮಾಡಿ, "ಕನ್ನಡಸಂಘ"ವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸುವ ನಿರ್ಣಯಮಾಡಿದೆವು. ಆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹಾಜರಿದ್ದವರೆಂದರೆ ನಾಗರಾಜ ಮತ್ತು ಶಾರದಾ, ಡಾ. ರಾಮಸ್ವಾಮಿ ಮತ್ತು ರಾಜಲಕ್ಷ್ಮಿ, ಈಗ ಮೊಂಟ್ರಿಯಾಲ್‌ನಲ್ಲಿರುವ ಡಾ. ವಿಜಯಕುಮಾರ್ ಮತ್ತು ಪ್ರಮೀಳ, ಟೆಕ್ಸಸ್‌ನಲ್ಲಿರುವ ಸುಂದರೇಶನ್ ಮತ್ತು ರಮಾದೇವಿ, ಹಾಗೂ ಸುಬ್ರಮಣ್ಯಂ ಮತ್ತು ಸೀತಾ, ಕ್ಯಾಲಿಫೋರ್ನಿಯದಲ್ಲಿರುವ ಡಾ. ಮಹಾಬಲೇಶ್ವರ ಭಟ್ ಮತ್ತು ಅವರ ಪತ್ನಿ, ಮಿಸ್ಸೌರಿಯಲ್ಲಿರುವ ಡಾ. ಶಂಕರ ಶಾಸ್ತ್ರಿ, ಸೋಮಸುಂದರ ಮತ್ತು ನಾನು. ಸಂಘದ ಮೊದಲನೆಯ ಸಭೆಗೆ ಜಾಗ ಕೊಡಿಸಿದವರು 30 Charles St. Westನಲ್ಲಿ ವಾಸವಾಗಿದ್ದ ಮಹಾಬಲೇಶ್ವರ ಭಟ್

ಅವರು. ಆಗಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಅನಧಿಕೃತ ಸಮಾಚಾರ ಪತ್ರಗಳನ್ನು ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದವರೂ, ಪೋಸ್ಟ್ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದವರು ಎಲ್ಲಾ ಶಂಕರ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳೇ. ಆಗಿನ ಸಂಘದ headquartersವಿಳಾಸ ನಾಗರಾಜರ ಮನೆ! 30 Torbolton Drive, Apt. 16 Rexdale.

ಸಂಘವನ್ನು ಅಧಿಕೃತವಾಗಿ ಸ್ಥಾಪಿಸುವ ಹಾಗೂ ಸಂಘಕ್ಕೆ ರೂಪರೇಖೆ ಕೊಡುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಜುಲೈ ೨೨, ೧೯೭೩ ರಂದು Edwards Gardenನಲ್ಲಿ ಪಿಕ್‌ನಿಕ್ ಏರ್ಪಡಿಸಿದ್ದೆವು. ಈ ಪಿಕ್‌ನಿಕ್ ಗೆ ೮೦-೯೦ ಜನ ಬಂದಿದ್ದು ಸಂಘದ ಸ್ಥಾಪನೆಗೆ ಉತ್ತೇಜನ ಕೊಟ್ಟದ್ದು ಇನ್ನೂ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಕೆಲವರಿಗೆ ಜ್ಞಾಪಕವಿರಬಹುದು ಅಂದು ನಮ್ಮ ಸಂಘಕ್ಕೆ "ಕನ್ನಡ ಸಂಘ, ಟೊರಾಂಟೊ" ಎಂದು ನಾಮಕರಣ ಮಾಡಿ ಅಧಿಕೃತವಾಗಿ ಕಾರ್‍ಯಕಾರಿ ಸಮಿತಿಯನ್ನು ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡಿದೆವು. ಸಂಘದ ನಿಯಮಾವಳಿಯನ್ನು ರಚಿಸಲು ಒಂದು ಉಪಸಮಿತಿಯನ್ನು ನೇಮಿಸಿ, ಆ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಡಾ. ರಾಮಸ್ವಾಮಿ, ಸುಂದರೇಶನ್ ಮತ್ತು ನಾಗರಾಜ ರವರಿಗೆ ವಹಿಸಲಾಯಿತು. ಆಗಿನ ಸದಸ್ಯತ್ವದ ಶುಲ್ಕ ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಬರೇ ೩ ಡಾಲರ್-ಅದೂ ಫ್ಯಾಮಿಲಿ ಮೆಂಬರ್‌ಷಿಪ್‌ಗೆ. ಹೀಗೆ ಸುರುವಾಯಿತು ನಮ್ಮ ನೆಚ್ಚಿನ ಕನ್ನಡ ಸಂಘ.

ಅದೇ ವರ್ಷದ ಸೆಪ್ಟೆಂಬರದಲ್ಲಿ ಗಣೇಶನ ಹಬ್ಬವನ್ನೂ ನವೆಂಬರಿನಲ್ಲಿ ನಾಡಹಬ್ಬವನ್ನೂ ಆಚರಿಸಿದೆವು. ಈ ಎರಡು ಕಾರ್‍ಯಕ್ರಮಗಳಿಗೂ ೧೦೦-೧೨೦ ಜನ ಬಂದಿದ್ದು ನಮಗೆ ಮತ್ತೂ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಕೊಟ್ಟಂತಾಗಿತ್ತು. ಈ ಕಾರ್‍ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸುವುದು ನಮಗೆಲ್ಲಾ ಹೊಸದು. ಆಗಿನ್ನೂ ಸ್ಕೂಲುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ೧೯೭೩ರ ನಾಡಹಬ್ಬವನ್ನು ಫೇರ್‌ಲಾನ್ ಯುನೈಟೆಡ್ ಚರ್ಚಿನಲ್ಲಿ ನಡೆಸಿದ್ದೆವು. ಆದರೆ ಚರ್ಚಿನ ಬೇಸ್‌ಮೆಂಟ್ ಆಗಿದ್ದರಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ಸೌಂಡ್ ಸಿಸ್ಟಮ್ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅಂದು ಶ್ರೀ ಚಂದ್ರಶೇಖರ ಕೋಣನೂರು ಎಲ್ಲಿಂದಲೋ ಸೌಂಡ್ ಸಿಸ್ಟಮ್ ತಂದು ಫಿಕ್ಸ್ ಮಾಡಿ ನೋಡಿಕೊಂಡರು. ಆ ನಾಡಹಬ್ಬದ ವಿಶೇಷವೆಂದರೆ, ಈಗ ಎಡ್‌ಮಂಟನ್‌ನಲ್ಲಿರುವ ಶ್ರೀ ಬಾಲಕೃಷ್ಣ ಅವರ ನೇತೃತ್ವದಲ್ಲಿ ಕೋಲಾಟ, ಶಂಕರ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಂದ ರಚಿತವಾದ ಸ್ಕಿಟ್‌ನ ಪ್ರದರ್ಶನ. ಸಂಘವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ ಮೊದಲನೇ ವರ್ಷವೇ ಸ್ಕಿಟ್ಟನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿದ ಯಶಸ್ಸು ನಮ್ಮದು. ಆ ಸ್ಕಿಟ್‌ನ ಸಾರಾಂಶಃ ಹೊಸದಾಗಿ ಕರ್ನಾಟಕದಿಂದ ಬಂದ ಕನ್ನಡಿಗನು ಟೊರಂಟೊದಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿರುವ ಇಬ್ಬರು ಕನ್ನಡಿಗರನ್ನುಭೇಟಿಯಾಗುತ್ತಾನೆ. ಇವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನು ಕನ್ನಡವನ್ನೇ ಮರೆತವನು. ಇನ್ನೊಬ್ಬನಿಗೆ ಕನ್ನಡವೆಂದರೆ ಪ್ರಾಣ. ಹೀಗೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿರುವ ಜಿಜ್ಞಾಸೆಯ ವಿಡಂಬನೆಯೇ ಈ ಸಣ್ಣ ನಾಟಕ. ಇದರಲ್ಲಿ ಪಾತ್ರ ವಹಿಸಿದವರು ಸೋಮಸುಂದರ್, ಪ್ರಭಾಕರ್ ಮತ್ತು ಡಾ. ಗೋಪಾಲ ಹೆಗ್ಡೆ. ಕೋಲಾಟಕ್ಕೆ ಹಿಂಬದಿ ಗಾಯನ ಕೊಟ್ಟವರು ಶರಾವತಿರಾವ್ ಮತ್ತು ಈಗ ಟೋಲಿಡೊ ದಲ್ಲಿರುವ ಶಿವಶಂಕರ್. ಇವರ ಸುಶ್ರಾವ್ಯ ಗಾಯನದೊಂದಿಗೆ ನನ್ನ ಕತ್ತೆಯ ಧ್ವನಿಯನ್ನೂ ಎರವಲು ಕೊಟ್ಟದ್ದೆ. ಇದೆಲ್ಲಾ ಯಾಕೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆಂದರೆ ನಾವು ನಾವೇ ಶ್ರಮಪಟ್ಟು.ಲೋಕಲ್ ಟೇಲೆಂಟ್ಸ್‌ನೆಲ್ಲಾ ಹುಡುಕಿ ಪ್ರೋಗ್ರಾಂ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಕಾಲವೆಂದು ತಿಳಿಸಲು ಅಷ್ಟೇ. ಆಗಿನ ಪ್ರವೇಶಧನ- ಸದಸ್ಯರಿಗೆ ೧ ಡಾಲರ್, ಸದಸ್ಯರಲ್ಲದವರಿಗೆ ೧.೫೦. ಇಷ್ಟರಲ್ಲೇ ಆ ವರ್ಷದ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಸಂಘಕ್ಕೆ ೧೪೫ ಡಾಲರ್ ಲಾಭ ಬಂದಿತ್ತು.

ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಸಂಘದ ಕಾರ್‍ಯಕ್ರಮಗಳಿಗೆ ೧೯೭೩ನೇ ವರ್ಷವು ಬುನಾದಿಯಾಯಿತು. ಸಂಘದ ಆರ್ಥಿಕ ವರ್ಷವನ್ನು ಜೂಲೈ ೧ರಿಂದ ಮರುವರುಷ ಜೂನ್ ೩೦ರ ವರೆಗೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಇದಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ವರ್ಷದ ಆರಂಭವನ್ನು ಗಣೇಶನ ಹಬ್ಬದೊಡನೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿ, ನವೆಂಬರಿನಲ್ಲಿ ನಾಡಹಬ್ಬ,ಮಾರ್ಚ್-ಏಪ್ರಿಲ್‌ನಲ್ಲಿ ಉಗಾದಿಹಬ್ಬಮತ್ತು ಜೂಲೈನಲ್ಲಿ ಪಿಕ್‌ನಿಕ್ ನೊಂದಿಗೆ ವರ್ಷದ ಕಾರ್‍ಯಕ್ರಮ ಸಮಾಪ್ತಿಯಾಗುತ್ತದೆ.

ಮೊದ ಮೊದಲು ನಮ್ಮ ಉಗಾದಿ ಹಬ್ಬದ ಆಚರಣೆ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಹಾಗೂ ಲಘು ಕಾರ್‍ಯಕ್ರಮಗಳಿಗೆ ಮೀಸಲಾಗಿತ್ತು ಹಲವಾರು ಉಗಾದಿ ಹಬ್ಬಗಳಂದು ಯಾರ್ಕ್ ಯುನಿವರ್ಸಿಟಿಯ ಜಾನ್ ಹಿಗ್ಗಿನ್ಸ್ ಹಾಗೂ ತಿರುಚ್ಚಿ ಶಂಕರನ್‌ರ

ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಂದ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಸಂಗೀತ ಕಚೇರಿ ಇರುತ್ತಿತ್ತು. ವಿದೇಶೀಯರು ನಮ್ಮ ಸಂಗೀತ ಕಲಿಯಲು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸುವುದೇ ನಮ್ಮ ಆಗಿನ ಉದ್ದೇಶ. ಇತ್ತೀಚಿನ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳು ದೊಡ್ಡವರಾಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಉಗಾದಿ ಹಬ್ಬವನ್ನು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಮಕ್ಕಳ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಿಗೆಂದು ಮೀಸಲಾಗಿಡಲಾಗಿದೆ. ೧೯೮೩ ಜನವರಿಯಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳಿಗಾಗಿ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಏರ್ಪಡಿಸಿದ್ದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಈಗ ಉಗಾದಿ ಹಬ್ಬದ ಆಚರಣೆಯೊಂದಿಗೆ ಮಿಲನವಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ಸದಸ್ಯರ ಮಕ್ಕಳೆಲ್ಲರೂ ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ಬಾರಿ ಪ್ರೋಗ್ರಾಂ ಕೊಟ್ಟದ್ದಾರೆಂಬುದು ಇಲ್ಲಿ ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ನೆನೆಸ ಬೇಕಾದ ವಿಷಯ. ಇದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿಯ ಬರುವುದಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಕನ್ನಡ ಸಂಘವನ್ನು ಮುಂಬರುವ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯೂ ಅವರದೇ ಎಂಬ ತಿಳುವಳಿಕೆಯು ಬರುತ್ತದೆಯೆಂದು ನನ್ನ ನಂಬಿಕೆ. ಈ ದಿಶೆಯಲ್ಲಿ ೧೯೮೬-೮೭ರ ಸಾಲಿಗೆ ಕುಮಾರಿ ರಶ್ಮಿ ರಾವ್‌ರನ್ನು ಯುವಜನಾಂಗ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯಾಗಿ ಆರಿಸಿರುವುದು ಸ್ತುತ್ಯಾರ್ಹ. ರಶ್ಮಿಯಂತೆ ಇತರ ಯುವಕ ಯುವತಿಯರು ಸಂಘಕ್ಕಾಗಿ ಕೆಲಸಮಾಡಲು ಮುಂದೆಬರುವರೆಂದು ನನ್ನ ಆಸೆ. ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಸಂಘದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರುವುದಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ಅವರನ್ನು ಸಂಘದ ಸಮಿತಿಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸಬೇಕಾದ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ನಮ್ಮದೇ ಆಗಿದೆ. ಈಗ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಗಣೇಶನ ಹಬ್ಬದಂದು ಮಕ್ಕಳಿಗಾಗಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನಲ್ಲಿ ಕತೆಗಳ ಮೂಲಕ ನಮ್ಮ ಪುರಾಣ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿಯಪಡಿಸಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿರುವುದೂ ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ಉದ್ದೇಶದಿಂದಲೇ.

ನಾಡಹಬ್ಬ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಥಳೀಯ ಕಲಾವಿದರಿಗೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಕೊಡುವ ಪರಿಪಾಠವಿತ್ತು. ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಈ ಅಭ್ಯಾಸ ಇಂದಿಗೂ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಿದೆ. ಈ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ನಮ್ಮ ನಾಡಹಬ್ಬ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳು ವಿವಿಧ ವಿನೋದಾವಳಿಗಳಿಂದ ಕೂಡಿತ್ತು. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಕನ್ನಡ ನಾಟಕಗಳ ಪ್ರದರ್ಶನ ನಮ್ಮ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳ ಒಂದು ಮುಖ್ಯ ಅಂಶವಾಗಿದೆ. ಅಂದು ಅರ್ಧ ಗಂಟೆಯ ನಾಟಕಗಳನ್ನಾಡಲು ಕಷ್ಟಪಡುತ್ತಿದ್ದ ನಾವು ಇಂದು ಉತ್ತಮ ರಂಗ ಸಜ್ಜಿಕೆಯಿಂದ ಕೂಡಿದ ೨ ಗಂಟೆಯ ನಾಟಕಗಳನ್ನಾಡುವ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಮುಂದುವರೆದಿದ್ದೇವೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಶ್ರಮಿಸಿರುವವರು ಹಲವಾರು ಮಂದಿ. ಇವರೆಲ್ಲರ ಶ್ರಮದಿಂದಾಗಿ ನಮ್ಮ ಸಂಘದ ಹೆಸರು ಪ್ರಸಿದ್ಧಯಾಗಿದೆ. ೧೯೭೯ರಲ್ಲಿ ಡಾ. ರಾಜಕುಮಾರ್‌ರ ಹಾಡುಗಾರಿಕೆ ಮತ್ತು ೧೯೮೬ರ ಶ್ರೀ ಸಿ. ಆರ್. ಸಿಂಹ ಅವರ "ಟಪಿಕಲ್ ಟಿ.ಪಿ.ಕೈಲಾಸಂ" ನಾಟಕ ನಾವು ಮರೆಯಲಾಗದ ಅನುಭವಗಳು. ಇವೆರಡೂ ನಾವು ನಡೆದು ಬಂದ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾದ ಮೈಲಿಗಲ್ಲುಗಳು .

ಈ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ, ನಾವು ನಡೆದು ಬರುವಾಗ, ಬರೀ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ಸಾಂಘಿಕ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನೂ ನಿರ್ವಹಿಸಿದ್ದೇವೆ. ೧೯೭೪ರಲ್ಲಿ ಟೊರಾಂಟೊದಲ್ಲಿ ವಿಪರೀತವಾಗಿ ಹರಡಿದ್ದ ವರ್ಣ ಭೇದ ಗಲಭೆಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಸದಸ್ಯರ ಅನುಭವಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರಾಂತೀಯ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ವರದಿಯನ್ನರ್ಪಿಸಿದ್ದೇವೆ. ೧೯೭೫ರಲ್ಲಿ ತನ್ನವರಾರೂ ಇಲ್ಲದೆ ಅಸು ನೀಗಿದ ಶ್ರೀ ಅಗ್ರಹಾರಂ ನರಸಿಂಹ ಎಂಬವರ ಪರವಾಗಿ ಹಣ ಸಂಗ್ರಹಣ ಮಾಡಿ, ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿರುವ ಅವರ ತಾಯಿಗೆ ತಲಪಿಸಿದ್ದೇವೆ.

ನಾವು ನಡೆದು ಬಂದ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ೧೯೮೫ನೇ ವರ್ಷ ಮರೆಯಲಾಗದ್ದು. ಅಂದು ನಾವು ಹಲವಾರು ಆತ್ಮೀಯರನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಶೋಕಕ್ಕೀಡಾದ ವರ್ಷ. ಆ ವರ್ಷ ಜೂನ್‌ನಲ್ಲಿ ಏರ್ ಇಂಡಿಯಾ ವಿಮಾನ ದುರಂತದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮನ್ನಗಲಿದವರು ನಾಗಲಕ್ಷ್ಮಿ ರಾಧಾಕೃಷ್ಣ, ಚಿತ್ರಲೇಖಾ ಮತ್ತು ರಾಮಮೋಹನ ತುಮಕೂರ್, ವಿಷ್ಣುಪಾದ, ಆರತಿ ಮತ್ತು ಬೃಂದ ಪಾದ. ಈ ನಷ್ಟ ಸಾಲದೆಂಬಂತೆ, ಜುಲೈನಲ್ಲಿ ರಂಗರಾಜ್ ಹಾಗೂ ಡಿಸೆಂಬರಿನಲ್ಲಿ ಶ್ರೀನಿವಾಸರನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡ ವರ್ಷ. ಇವರೆಲ್ಲರನ್ನೂ ಇಲ್ಲಿ ಆತ್ಮೀಯತೆಯಿಂದ ನೆನೆಸುತ್ತೇನೆ.

ಹೀಗೆ ನಾವು ನಡೆದು ಬಂದ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ಘಟನೆಗಳನ್ನು ದಾಟಿಕೊಂಡು ಈ ವರ್ಷ ಸಂಘದ ಆಶ್ರಯದಲ್ಲಿ "ಕೆನಡಾ-ಅಮೆರಿಕಾ" ಕನ್ನಡ ಸಮ್ಮೇಳನವನ್ನು ಆಚರಿಸುವ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದೇವೆ. ಈ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು

ಸಾಧಿಸಿದ್ದೇವೆಯೆಂದೇ ನನ್ನ ಅನಿಸಿಕೆ. ಆದರೂ ನಾವು ನಡೆಯ ಬೇಕಾದ ದಾರಿ, ಹತ್ತಬೇಕಾದ ಮೆಟ್ಟಲು ಬಹಳಷ್ಟಿವೆಯೆಂದು ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಇನ್ನೂ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಕೆಲಸಗಳು ಬಹಳ ಉಳಿದಿವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಕನ್ನಡ ಪುಸ್ತಕ ಭಂಡಾರದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಾಗಬೇಕು. ಕರ್ನಾಟಕದಿಂದ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದವರಿಗೆ ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಮಟ್ಟಗಾದರೂ ಉಳಿಯಲು ಸೌಕರ್ಯವನ್ನೇರ್ಪಡಿಸಬೇಕು. ಇದೆಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ನಮ್ಮ ನಾಡಿನ ಜನಗಳಿಗೆ ನಮ್ಮಿಂದ ಉಪಯೋಗ ಆಗುವಂತಾಗಬೇಕು. ಅಂದರೆ ನಮ್ಮ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಗತ್ಯವಾದ ಆಸ್ಪತ್ರೆ, ಪಾಠ ಶಾಲೆಗಳು, ಯಂತ್ರೋಪಕರಣಗಳ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮುಂತಾದ ಹಲವಾರು ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ನಿಯೋಜಿಸಿಕೊಂಡು, ಆರ್ಥಿಕವಾಗಿ ಈ ಧ್ಯೇಯಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿಂದ ಪೂರೈಸಲು ಸಾಧ್ಯ. ಇಂತಹ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ಟೊರಾಂಟೊ ಕನ್ನಡ ಸಂಘವೊಂದೇ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತಿಲ್ಲ ಈ ದಿಶೆಯಲ್ಲಿ ಹತ್ತಾರು ಕನ್ನಡ ಸಂಘಗಳು ಒಟ್ಟಿಗೇ ಸೇರಿಕೊಂಡರೆ ಇವೆಲ್ಲವೂ ಖಂಡಿತ ಸುಲಭ ಸಾಧ್ಯ ಎಂದು ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಇಂತಹ ಮುಂದಾಳತ್ವವನ್ನು ವಹಿಸಲು ನಮ್ಮ ಸಂಘ ಆರ್ಥಿಕವಾಗಿ ಸ್ವತಂತ್ರ ವಾಗಬೇಕು. ಅಂದರೆ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ನಮ್ಮ ಸಂಘವನ್ನು ಪಾಲಿಸಿ ಪೋಷಿಸಬೇಕು. ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಬೆಂಬಲದಿಂದ ಕನ್ನಡ ಸಂಘ ಮುಂದೆ ಯಾವ ಕಾರ್ಯವನ್ನಾದರೂ ಸಮರ್ಥತೆಯಿಂದ ಸಾಧಿಸಲು ಸಾಧ್ಯ. ನಾವಿರುವ ಪಾಶ್ಚಿಮಾತ್ಯ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮದೆಂದು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಇರುವುದು ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಮತ್ತು ಭಾಷೆ. ಈ ದಿಶೆಯಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಸಂಘದಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗಾದರೂ ನಮಗೆ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುತ್ತಿದೆಯೆಂದರೆ, ಸಂಘದ ಸ್ಥಾಪನೆಯ ಉದ್ದೇಶ ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ಸಫಲವಾಗಿದೆಯೆಂದು ನನ್ನ ನಂಬಿಕೆ.

***